

РЕШЕНИЕ

№ 4448

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **13882** по описа за **2012** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на Д. Д. Д. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ от 12.10.2012г., постановено по нахд № 8040 по описа на СРС за 2011г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №ПР-НП-41 от 30.03.2012г. издадено от председателя на Сметната палата /СП/, с което на Д. е наложена глоба от 1000лв. на основание чл.8, ал.1 от ЗПИЛЗВДД.

По изложените в жалбата съображения - се моли да бъде отменено решението и вместо него да се отмени НП.

В съдебно заседание –касаторът не се представлява, но поддържа жалбата си с писмено становище.

Ответникът по касационната жалба - не се представлява и не е изразил становище.

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

СРС, за да потвърди наказателното постановление е приел, че НП е издадено от компетентен орган, в производство без процесуални нарушения и при безспорна доказаност на деянието, изразяваща се в това, че Д. като Председател на ОбС-Х. не е изпълнил задължението си в законоустановения срок /до 05.12.2011г./ да подаде

декларация в 1-месечен срок от освобождаването си от длъжност.

От друга страна – в касационната жалба –се сочи, че лицето не е задължено, тъй като е приложима нормата на чл.4, ал.4 от ЗПИЛЗВДД визираща, че когато няма промяна в обстоятелствата –не се подава декларация. Твърди се, че нормата следва да се приложи по аналогия и при освобождаването на лицето от длъжността във връзка, с което възниква задължението. Оспорва се и констатацията на СРС, че деянието е извършено при форма на вина- пряк умисъл, като се твърди, че при бездействие не може да има пряк умисъл. Излага се възражението, че от нарушението не са настъпили общественоопасни последици. На последно място- се твърди, че има процесуално нарушение, свързано с начина на връчване на акта за нарушение като в този смисъл - касаторът не е възприел извода на СРС, че връчването е надлежно чрез общинска полиция. Допълва се, че полицията не е структура на СП.

Решението на СРС е правилно. Настоящият състав споделя извода на СРС, че няма процесуални нарушения. За съставянето на акта по ЗАНН на 15.02.2012г. с писмо №ПР-94-00-40 от 19.01.2012г. Д. е надлежно известен на 20.01.2012г.. Съставеният акт в отсъствие на сочения за нарушител е връчен от [община], чрез органите на Общинска полиция, видно от писмо№01-04-6 от 08.03.2012г., при което връчване е съобразена процедурата по ЗАНН –вкл. чл.43, ал.4 от ЗАНН допускащ, когато наказващият орган няма звена в съответната област –да се връчи акта чрез органите на общинската администрация.

Не се споделят и останалите доводи в касационната жалба. Правилен е изводът на съда, че наказващият орган е доказал спорните факти вкл. е установено, че правилно същите са съотнесени към посочената за нарушена правна норма. Съгласно последната чл.4, ал.1, т.1 от ЗПИЛЗВДД –при освобождаването си от длъжност –лицата подават декларация. Нормата е безусловна и не изисква да подават декларация само, когато имат какво да декларираат. Чл.4, ал.4 от закона, на който се позовава касаторът – освобождава лицата от подаването на ежегодна декларация, при непроменени обстоятелства, но не и от уведомление /за неподаването на което също има глоба по чл.8 от закона/ т.е отново изисква лицата в определен срок да извършат определени действия, като бездействието винаги е в нарушение на закона. Във връзка с последното – не се споделя и възражението, че при изпълнително деяние бездействие формата на вина не може да бъде пряк умисъл. Формата на вината е субективното отношение на дееца към деянието, което може да се изрази или чрез действие или чрез бездействие. Не се споделя и възражението, че няма нарушение, защото няма настъпили общественоопасни последици, тъй като конкретното нарушение не е резултатно, а формално т.е. във фактическия състав на деянието за съставомерността му не се изисква да има настъпили вредни последици и деянието се довършва с изтичането на срока, до който лицето е било длъжно да подаде декларацията.

С оглед изложеното решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

Водим от гореизложеното, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 12.10.2012г., постановено по нахд № 8040 по описа на СРС за 2011г..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.